

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον άρει μόνιμης χρόνον
την κλειστήν ορθωμένη γην των Παρθενόων.

Χίλια κ' ετηάσια κ' έτη
κ' έλα χάρια Μπαρμπαλέτη.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομαί για κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρα—δέκα φράγκα και έσ τώ χ έρι.

Ίουλιού δέκατη κ' έβδομή
και ψηφίζονται όράσεις νόμοι.

Πόντιος ετηάσια και σαρανιαίτη,
μέ τών Λαχοβάρη συμφωρά θά τρέψη.

Τού Ρωμηού μας τώ Γραφείον μ' ένα χειμαρρον φδών
'σής Πηγής της Ζωοδόχου μετεφέρθη τη δδόν,
πονηται όράσεις μεγάλης πολιτάσχος σταδμός,
'στην οβίαν' Εμπειρίκων, δεκαίστεσ' άριθμός.

Έκατετρα τετα Λαχοβάρη,
πού με στόλους ακριβάρει.

(Ο Φασουλής κ' ό Περιελής, άχώριστη παρία,
ρεμβάζουν κ' όνειρεύονται κάτω σ'όν Φαλήρια.)

Π.— Δουπόν κατέβης, Φασουλή ; ; ; ; ;

Φ.— Κατέβηκα και πάλι...
καύσον δεινός ένδοχησ οί καθετός κεφάλι.

Π.— Γιά κούταζε τώ Φάληρο...

Γιά όδες και την Πλατεία,
πού πάνα κ' έρχονται πολλοί χωρίς καμινών αίτια.

Π.— Δουπόν κατέβης, Φασουλή ; ; ;

Φ.— Τι διάβολο νά κώνω ;
όφηκα τόν Πρωθυπουργό και τών ρεπουμπλικάνω,
κ' ήλιθ κ' έφένος, δουτυχή,
φαιμλικός σ'την έξοχή,
εθδαίμων παρα δίν' άλλος ν' άλλίωσ την άρδια μου,
και μοπαζός νά σκέπτομαι πολλα γιά την παριδα μου.

Δός μου καθάραν, Περιελή, δός μου κ' άβιλόν βουκόλου...

Π.— Γιά κούταζε τώ Φάληρο... δέν έλλαζε καθόλου,
Βουνα τραγίωσ και γαλαί
κ' δι' οί γνωστοί μας ύπαι,
κ' έφένος πάλι, Φασουλή,
νατένας δέν μάς λείπει.

Φ.— Από της Βουλής τός έδρας σ'άς έξέδρας τού Φάληρου,
πάλι βάρκαι, πάλι μπάνις, πάλι, φουσημα ξεφουσ,

πάλι βλέπω παιδάς,
πάλι αθρα Σουλιός
τάς μεμβρόνας της ρειός
ιερθίκα καθετός.

Κούταζε και τώ τραπέζια, πού καθίζουσε και τρέθνε,
και σ'ό βλέπεισ άγαρόχως κάθε τράγοντα, Βαρόνε,
κ' όδοντογυριδές βράζεις και τά δόντια σου παστράνεις,
έν κ' άπό την πύνα ρέβεις.

Νά κ' οί της Καστίλας βράχοι...

κιάί πέτρα προ καιροσ
δουαηή συνήφθη μάχη
εμυρλιου τρομεροσ,

κ' έξ έφάδου την έψησαν οί δικοί μας οί Στραταί
και θαρραίς πός έως τώρα κούτος τουραμίων κηστέ.

Νά και τά ξενοδοχεία τού Φάληρου, κουτενέ,

τά μικρά και τά μεγάλα,
τά και τού Τσιλιμεντί,
τώ γνωστον' Δουταίον κ' έλλα.

Μά κ' ή θάλασσα γλιανή
όπως ήταν έναμμένε
μέσ' σ'ό πρώτο της ναυαί
άλγος σ'τη σιαχά νά βγαίη.

Τί περιεργον και τούτο, πού σασίκα κάθε τούσ,
ός κ' οί ρόχθοι τών κυμάτων είναι σ'τη τός περνούσ.

Πός θυμόνασ Περιελή,
πού δέν έλλαζε και σ'έτο
τού πλονήτον μας ή σφαίρα,
μήτε θάλασσα και έτρα,
Σάν και πέρον σαχλαμάς,
μά χαρά και δαδ τρομάρας.

Εἰς τὸ Θέατρο μόνῃα κέποις ἤϊδα, κουργῆ,
 κ' ἰσοῦσ' εἶμαι, Περικλῆτο, ξεπεσμένοι Μανδαρίνοι,
 καὶ Κινέζοι καὶ Κινέζαις ἐκ τοῦ κράτους τοῦραῖνου
 ἤϊσαν τὸν λαὸν νὰ τέρψουν πολυέθρου δαμμονίου.

Τῷ Τῶν Τῶν τοὺς πατριώτας εὐμένως καθῆς τοὺς κρῖνει,
 κ' ἴσως εἶμαι, Περικλῆτο, ξεπεσμένοι Μανδαρίνοι.
 Πήγαινε νὰ ᾄδῃς κ' ἐκείνη τὴν νταρνάνα τὴν Κολόνα,
 ποῦ δὲν εἶδα σὸν καὶ τούτῃ μπαλαρίνα σὸν αἰῶνα.
 Κότταξέ νην... σὸν τὴν Δούγκαν ἐμφανίζεται γυμνῆ,
 καὶ τὴν τέχνη της καθέναις καὶ τῆς γάμποις της ὄμνει.

Πήγαινε μετὰ σπουδῆς
 τὴν χορεύτρια νὰ ᾄδῃς,
 πήγαινε, ξυλένιο σῶμα,
 ποῦ τῆς γάμποις τῶν Δανιδαν,
 τῶν εὐρώτων δεσποινίδων,
 δὲν τῆς ἔδεχασαι ἀκόμα.

Νὰ τὰ κρόσκα, νὰ κ' ὁ κῆπος,
 κ' ὁ πασιγναστος ὁ τόπος,
 ὁ Δουπέτης, ποῦ σημαίνει,
 καὶ Φαροῦ πῶς περιμένει
 κῆποιον τῆς Ἀγγίλας Στόλο
 γὰ νὰ παίξῃ πάλι ρόλο.

Πάντα, Περικλῆτο, σιρῶνε
 τῆς ἀριδῆς εὐτυχῆς...
 ὁ Σερτίρης κ' ὁ Παχῆς
 ὅτι Σεροδοχεῖο τρῶνε.

Τὴν μουρμούρα σου ν' ἀφήσῃς...
 ἴδια ξαναμέν' ἢ φῶσις,
 ἴδια μὲν' ἢ κοινωσία,
 μόνον ἀπ' ἑδῶ κ' ἐκεῖ
 πότε πότε μερικὸι
 λένε γὰ τὴν Ρουμανία.

Κάθις μαζί μου χάμο,
 κ' ἔλα γρήγορα, τραλλί μου,
 νὰ χαράξωμ' στὴν ἄμμο
 νὰ σκέδια πολέμου.

Π.— Κλάψε τώρα, Φασουλῆ μου, κλάψετε, Ρωμηοί, καὶ σεις,
 καὶ παντοῦ κοινολογεῖται
 πῶς δὲν θὰ καλλιερῆται
 σὸν καὶ πρῶτα τὸ χάσις.

Θὰ μῆς λείψῃ γὰ κ' αὐτὸ
 τὸ θανάσιον φρεῖ,
 ποδικανε χάσις οπότε
 τοὺς συγχρόνους πατριώτας.

Δημονοεῖτε τοὺς καιροὺς
 τῆς ζωῆς μας τῆς χρυσοῦς...
 τώρα στόνους γοροῦς
 ἔκουσε γὰ τὸ χάσις.

Ἐναποθέθωμ' σήμερα μελαγχολίας μέλος,
 τῆς Ἰνδικῆς κανάβεως ὡς κλαύσωμ' τὸ τέλος,

Τῆς Ἰνδικῆς κανάβεως ἐδρήνησε τὰ πλοῦτη
 καθέναις ῥήτωρ εὐφραδῆς καὶ γλασσουκαπανάτος...
 κ' ἴμεις οἱ ἐδῶ μεθούσαμε καμμὴ φορὰ μὲ τούτῃ,
 καὶ τότε τὸ Ρωμαιοὺ τὸ πέραμα γὰ κράτος.

Πόσαις φοραῖς μὲ τὸ χάσις δὲν εἶδα περισσεύματα
 καὶ στάλους καὶ στρατεύματα.
 Πόσαις φοραῖς μὲ τὸ χάσις εὐτυχῶς κοιλίδα
 δὲν εἶδα τὴν Ἑλλάδα.

Πόσαις φοραῖς μὲ τὸ χάσις ψευταῖς καὶ παραμύθια
 δὲν τὰδα μῦθος ἀλήθεια.
 Καὶ τώρα τί θὰ γίνωμε
 χωρὶς χάσις νὰ πίνωμε;

Ἀνάθεμα τὴν Αἴγυπτο κ' αὐτὴν τὴν Ἑγγυλιέρα...
 μὲ τὴν καινούρια σύμβαι μᾶς πῆσαν τὸν ἄερα,
 καὶ δὲν θὰ βλέπωμε σὸν πρὶν τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων
 ἀπὸ τὰς θάφνας τὰς πολλὰς τὴν κεφαλήν του κλῖνον.

Φ.— Ἀνάθεμά της, Περικλῆ, καὶ τοὺς ἀνάθεμά της,
 κ' ἄν σήμερα Πρωσπουοργὸς δὲν ἦεν ὁ Κορφαῖτης,
 κ' ὁ Ράλλης ἂν διέσθονε, πούναι παντοῦ φοβέρα
 καὶ μοναχὰ μὲ τὴν φωνὴ σου πέρνει τὸν ἄερα,
 τὸ κράτος δὲν θὰ τὸβλεπεσι σισπηλὸν νὰ σὴβη
 κ' ὁ Κρόμμυρ γὰ δὲν θάβγαζε μαζί μὲ τὸν Κεδίβη.

Τὴν Ἰνδικὴ τὴν κανάβε ποτὶ δὲν θὰ ξεχάσωμε,
 καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ χάσις γὰ πάντα νὰ τὸ χάσωμε,
 ἔλα μὲ τούτο, Περικλῆ, καὶ πάλι νὰ μεθούσωμε,
 καὶ σταυροπόδι σὸν γυαλοῦ τὴν ἔκρη νὰ καθίσωμε.

Εἰς τὰς ἐκδοάσεις τρέφωσι τῆς Ἰνδικῆς κανάβεως
 καὶ στρέφω σὲ παρακαλῶ σὺς ἔχρας τοῦ Δουνάβεως
 νὰ ᾄδῃς τοὺς Δαχοβάρηδες, τοὺς Κατακοινηνοὺς,
 καὶ πάντας τοὺς κλεινοὺς
 τῶν Βλάχων Ὀσποδάροισ
 καὶ νιατεγνὲ γαιδάροισ.

Τὴν κανάβε τὴν Ἰνδικὴν
 νυχθημερὸν τραγοῦδα,
 καὶ πὸν' ἑδῶ καὶ πὸν' ἐκεῖ
 πῆτα σὸν πεταλοῦδα.

(Μεθοῦν κ' οἱ δύο μὲ χάσις, καθίζουν σταυροπόδι,
 καὶ βλέπουν πρὸς τὸ πῆλαρος μὲ βλέμματα φρικώδη.)

Φ.— Πὶ βλέπεις, Περικλῆτο μου;..

Π.— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, βουβάσων.

Φ.— Δὲν σ' ἐρωτῶ, μὰ δὲν μοῦ λὰς τὶ βλέπων τὰ στραβὰ σου;

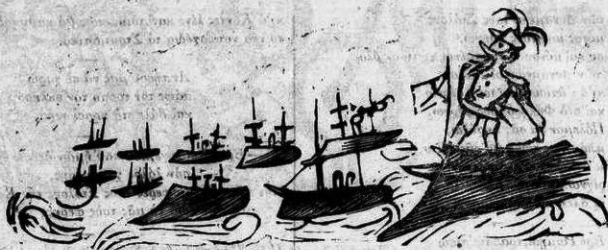
Π.— Μοῦ φαίνεται, βρε Φασουλῆ,
 πῶς ἔρχοντ' ἑδῶ πέρα
 στόλοι Ἀντάμεων πολλοὶ
 κ' ἄλλ' τρανὰτ' ἢ σφαιρά.

Φ.— Κι' ἐγὼ τοὺς βλέπω... νάτους νὰ ἴω.

Θεοῦλη μου, τὸ κρότος!

Φ.— Ὁ Δαχοβάρης ἔρχεται, Ρωμηοὺς ἄν-Κιχῶτος.

Ὁ Δαχοβάρης ἔρχεται... τρέμειτε, καὶ γρηγορῶτε...
 θὰ πῶσων ἀνεμύμιοι καὶ τηλεγράφων στόλοι...

βαίνος εκατάφερε μονάρχος την Εδρώνη
τὸς ἠνωμένους στόλους της στὸ Φάληρο νὰ στείλῃ.

Π. — Μὰ ποῦ τὸν βλέπεις, παιλαβέ ;

Φ. — Δὲν τὸν δεικνύεις, σιραβέ ;

Π. — Δὲν βλέπεις πόσα κουβαλεὶ
βαρὰ θανατοφόρα ;...

Φ. — Καλὰ μοὶ λες, βεδ Φασουλή,
τὸν διακρίνω τώρα.

Φ. — Ὁ Λαγοβάρης ἔρχεται μὲ δυνατὰ βασιλιά...
δὲν εἶναι πᾶντε γέλα.

Ὁ Λαγοβάρης ἔρχεται, ποῦχει καὶ σακαρία,
τὸ σέμπαν καὶ ἡμῶν κινεὶ,
καὶ φαίνεται πὸς θά γενῆ
μεγάλο πατατράμα.

Ὁ Λαγοβάρης ὁ μικρῆς μὲ ἔξενος στόλους φθάει
καὶ ἔξενος πὸς ὁ Στρατηγὸς ἀστειὰ δὲν μᾶς κάνει.

Ὁ Λαγοβάρης ὁ μικρῆς, ποὺ νόμο καταστρέφει,
μὲ στὰ νερά μας ἔρχεται μὲ Δὸν-Κιχόντου κηφί.

Ἄμωτος μύθρους καὶ ἡμῶν ὁ Στρατηγὸς βαλεῖτα...
κάνε τὴν διαθήκη σου, καὶ μὲναι Περούλιτο,
καὶ καὶ αὐτὸς ἐκίρησε ὁ Ἀνατολή καὶ Δόσι
αὐτοπροσώπως πὸς ὄθλη καὶ θά μᾶς βομβαρδίση.

Π. — Μίλα καλὰ, βεδ Φασουλή...

Φ. — Μεγάλη δυνατρία,

κ' οἱ κερφεντέδες ἀλεισοῦν καὶ τὰ ξεροδοξία.

Μιάμ μπούμ ἰδὸ, μιάμ μπούμ ἐκεῖ,
τὸ Φάληρο σάλεσι,
καὶ κρῖος τρῖμος κατοικεὶ
καὶ φρονι βασιλεύει.

Π. — Ἄμαρτωλοί, ποῦ φύγαμεν ; ποῦ θά σωθῶμεν τώρα ;

Ὁ Λαγοβάρης ἔρδασε κ' ἄντιο Ἀσωνόρα.

**Λαγοβάρης ὁμιλεῖ
καὶ τὸ σέμπαν ἀπειλεῖ.**

Μπόμπας ἔξενος ὁ ἄρολῶσ,
θὰ σὰς βομβαρδοβολῶσ.
Τρέμε με, παιηανθωχίη,
κ' ἔλος δὲν ἔχει κηφί.

Λαγοβάρης εἰμ' ἐγὼ,
πρῶτος εἰς τοὺς Στρατηγίδας,
καὶ μὲ λέγε Στρατηγὸ
τὸν χαρῶν καὶ τῆς κηνάτας.

Λαγοβάρης εἰμ' ἐγὼ μὲ πατάχουσι σπαλιτάς,
καὶ σὰν κῆβος τὰ χαρὰ κῆνα δυνατὰς σπαλιτάς.
Δὸν-Κιχόντος εἰμ' ἐγὼ, γέννημα φηλῆς γενναίας,
κ' ἔλος τώρα, βεδ παιδιὰ, τρεῖς ἑπῆρα δουλιαντάς.

Ἔρχομαι βὰ βομβαρδίω τοὺς Ρωμηνοὺς τοὺς ἀουστόλους,
Λαγοβάρης εἰμ' ἐγὼ,